

PÁL-FORDULÁS.

Néztem már hulló alkonyokba,
hol szőkék a felhők s a minarett-rajok
mint bűvös mágnesujjak vonzanak
és véghetetlen mélyek és gyújtók a csillagok.
Igen, én láttam mind mind
hisz Kelet fia vagyok.

Bolyongtam a pálmás Libanont,
mely tenger kékje felett zöld ernyőt izzva bont
csiklandozott tropikus fény,
olajjá szikkadt oliva, narancs, cédrus illatok:
illatok, mik mindenütt kísérnek,
mert Kelet fia vagyok.

Jöttek csenddel átítatott esték,
kék holland-öblök békéje ringatott,
s az álmatag flammand esbe vörösen
dalok nyíltak, gyújtó különös keleti dalok:
hadd tudja meg a végtelen világ,
— hogy Kelet fia vagyok.

Szemrebbenésben, vágyban, öntudatban,
Bizáncban, Bejrutban és utazhatok
bármerre földön, felhők szárnyán
hol északi szél vág vagy tropikus nap ragyog,
csak mindenütt mindig:
Kelet fia vagyok . . .!

Hiába, ilyen a vérem, a szívem,
mert ilyennek formáltak vérködös századok
során az ősök, a hősök, a basák, a nagyok,
kiknek vére bennem gyújt, forr és remeg,
hogy mindenkor, mindig:
Kelet fia legyek . . .!

És mégis, mégis hitszegővé lettem,
vádollak Erdély, te minden másnál vonzóbb
külön Világ, ahol szívként lüktetnek a hegyek,
ha elfogadsz egy lantos idegent,
— ha vér árán, ha könnyesen lehet:
de ezentúl a te fiad leszek . . .!

Kolozsvár, 1932. II. 9.

Széfeddin Sejket bej.

* Mutatványok a szerző «Háremek Alkonya» című verskötetéből.

INICIÁLÉ.

Van, akit az Istenfia küldött
s a hit terhével ezerfele szórt szét:
te menj Nyugatnak, te Délnek, Keletnek,
mert számtalan a pogány s vak eretnek,
el nem múló ígéimet szórd szét;
szólj szívdűkhöz, mintha magam szólnék.

Van, akit az Isten kegye küldött
rendeltetéssel sors-ölő titánnak,
lavinát feltartó égi gátnak,
kit elítélt nemzetek kívánnak,
csüggedő millióknak adnak szárnyat
s Hunyadinak hívják, vagy Jeanne d'Arcnak.

S van, akit egy belső kényszer szólít
S Nyugatnak indul akaratlanul,
mert érzi: távol ezer testvér hívja,
mert tudja: ez a rendelése tilka;
a szíve viszi vakon és vadul
s ott megszólal a török: magyarul.

Szэфeddin Sefket bej.

ENTERIÓR. TÖRÖK NAGYANYÁMNAK.

Asztalt bontottak, hűvös nargilek
lehelnek áttetsző dohány-ködöt,
a nők ópium-szőrp arany vizét
szívják s mulatnak friss pletykák fölött.

De túl e könnyed fecsegő körön
matróna ül, szemét gyász lengi át,
s túl nézve a kóválygó kék ködön
keresi régen útrakelt fiát,

Ki fényes pálya martaléka lett:
kit elkápráztatott a nagyvilág,
a rang, a rajzó esti fény-balett.

S most lány sóhaj tör fel szíve alól:
idézi még messzebb hullt kis fiát,
ki távol földön magyarul dalol . . .

Szэфeddin Sefket bej.